

Μικρονήσια Ιονίου Πελάγους με καγιάκ θαλάσσης!!!

Κείμενο: Γιάννης Πρασάς
Φωτογραφίες: Αντώνης Νικολόπουλος
Δημήτρης Χριστόπουλος

**Από ένα εξώφυλλο
ξεκίνησαν όλα.**

Απολαμβάνοντας την εξαιρετικά χαλαρωτική διαδικασία του χαζέματος των αραδιασμένων, ντανιασμένων, αναρτημένων και όπως-όπως-να χωρέσουν περιοδικών, το μάτι μου κόλλησε σε μια μοναχική μαύρη φηγούρα με φόντο ένα επιβλητικό, αχριστό, τοπίο (Το "τοπίο" ήταν το ηφαίστειο Κοτοπάξι, στο Εκουαδόρ, όπως διάβασα αργότερα). Πίσω από τις σκιερές πλαγιές των ορεινών όγκων, αντί για ήλιος ανέτειλε ένα μαρκετινίστικης έμπνευσης μεγάλο πορτοκαλοκίτρινο "25" και από κάτω "άγριοι ορίζοντες, Ταξίδια περιπέτειας 2001", στα Αγγλικά βέβαια, καθώς επρόκειτο για ειδική έκδοση κορυφαίου διεθνώς τίτλου.

με την ευγενική χορηγία

CANOE-KAYAK HOUSE

Δύσκολη επιλογή, εκτός αν ζεις στην Ελλάδα...

ΑΝ ΚΑΠΟΙΟΣ ΟΠΑΔΟΣ του εναλλακτικού τουρισμού περιπέτειας έπρεπε να διαλέξει ανάμεσα στις 25 προτάσεις του περιοδικού, μάλλον θα περνούσε δύσκολες στιγμές. Θα έπρεπε να απορρίψει το ράφτιγκ στον Ζαμβέζη στη Ζάμπια ή τον περίφημο Φουταλεφού στη Χιλή, πεζοπορία στο Κιλιμάτζαρο ή στις Άνδεις, ποδηλασία στις αχανείς στέπες της Μογγολίας, καθώς και καμία εικοσαριά άλλα, το ένα καλύτερο από το άλλο... Και ένα μέσα σε αυτά: "Νέοι θρύλοι στον παλιό κόσμο" ήταν ο τίτλος, και από κάτω σαν βασικό θέμα "Καγιάκ θαλάσσης στην Ελλάδα-Πλέοντας σε βαθυσκύρα θάλασσα". "Διεθνής αναγνώριση", σκέφτηκα αυθόρμητα. Και πιθανώς εκπληκτικό θέμα για οργανωμένη φωτογραφική αποστολή... Πήρε λίγο χρόνο μέχρι η αρχική ιδέα να μορφοποιηθεί καλύτερα. Εντάξει λοιπόν. Αφού η εμπειρία του θαλάσσιου καγιάκ στο Ιόνιο είναι από τις καλύτερες που θα μπορούσε κάποιος να δωρίσει στον εαυτό του, αφού η ομορφιά που κρύβεται εκεί πέρα κατοχυρώθηκε στη διεθνή βιομηχανία των "αισθήσεων"

-γιατί αυτό τελικά είναι τουρισμός- με κάποιο τρόπο θα μπορούσαν, και οι δυο τους, να κερδίσουν έδαφος και στις Ελληνικές συνεδήσεις. Τουλάχιστον αυτών που οι κάτοχοί τους τις καλοκαιρινές τους εξορμήσεις τις αντιλαμβάνονται σαν ευκαιρία πλουτισμού σε εικόνες και εμπειρίες.

Αμόλα καλούμπα!

ΑΝ ΚΑΠΟΙΟΣ ΕΠΙΑΝΕ τη μια άκρη της Ελληνικής ακτογραμμής και άρχιζε να περπατάει νοτιοανατολικά, θα περνούσε από τη Μέση Ανατολή, θα διέσχιζε διαγώνια τη Σαουδική Αραβία και τον Ινδικό Ωκεανό μέχρι να φτάσει στην μακρινή Αυστραλία, όπου θα ένιωθε την αντίσταση από την άλλη άκρη του κουβαριού που επιτέλους τελείωσε (αν προτιμούσε δυτική πορεία, θα έφτανε άνετα στη Χονολουλού όπου και θα είχε "λάσκα" μια

"Νάνοι και Γίγαντες". Κάθε εμφάνιση μεγάλου εμπορικού σκάφους στον ορίζοντα, μας έθετε όλους σε κατάσταση επιφυλακής.

Τελικές προετοιμασίες, λίγο πριν την εκκίνηση, στο Μύτικα.

ακόμα χιλιάδα χιλιόμετρα για να γυρίσει τα "κοντινά" τροπικά νησιά...)

Ένα κουβάρι περίπου 15.000 χλμ. μακρύ, μακρύτερο και από την ακτογραμμή και αυτής ακόμα της τεράστιας Ιταλικής "μπότας", καθώς και της Ιβηρικής Χερσονήσου. Αν ήταν Καλοκαίρι, δύσκολα θα βρισκόταν χιλιόμετρο με πυκνότητα μικρότερη του "μάζεψε τα πόδια σου, ν' απλώσω την πετσέτα μου". Εκτός και αν τύχαινε να είναι το τμήμα που αντιστοιχεί στις βραχονησίδες ή στα Μικρονήσια του Ιονίου.

Το δίλημμα δεν θα υπήρχε αν το χρώμα εναλλάσσόταν ταχύτατα σε όλες τις αποχρώσεις μεταξύ φωτεινού κρυστάλλινου γαλάζιου και βαθυσκότεινου μπλε.

Τα Μικρονησιά του Ιονίου θα ήταν τότε. Στα σίγουρα!

Το νερό στ' αυλάκι

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΗ ΜΕΛΩΔΙΑ "Ροζ Πάνθηρας". Και μετά δυο φωνές μαζί να ουρλιάζουν: "Αυτή τη στιγμή απουσιάζουμε. Αφήστε μήνυμα. Γιώργος -από τη μία μόνο φωνή-, Μπάμπης -από τη άλλη φωνή-" Έκπληκτος κάπως, άφησα μήνυμα.

"Πρόσκληση για συμμετοχή σε διάπλου περιοχής του Ιονίου με καγιάκ θαλάσσης. Πώς σας ακούγεται;"

Απάντηση νωρίς την επόμενη ημέρα: "Πριν να ακούσω λεπτομέρειες, είμαι μέσα. Αυτό που προτείνεις, το έχω ονειρευτεί! Τον αδερφό μου δεν τον έχω δει, αλλά ... μέσα κι αυτός!"

Εξαιρετικοί καγιάκερς και οι δύο, και το κυριότερο, με μεγάλη αγάπη για κάθε είδους υπαίθριο αθλητισμό ήταν η βάση πάνω στην οποία θα χτίζαμε όλη μας την αποστολή. Ο χρόνος που υπολογίζαμε να έχουμε στη διάθεσή μας ήταν όχι παραπάνω από επτά ημέρες και η συμμετοχή δύο ικανών κωπηλατών θα μας έδινε την ευκαιρία να ξεδιπλώσουμε μεγαλύτερα τμήματα από το κουβάρι.

Η εντυπωσιακή είσοδος της σπηλιάς του Παπανικολή, στο Μεγανήσι

Στους μήνες που ακολούθησαν η ιδέα μεταμορφώθηκε σε πολλές μικρές αποφάσεις, με βασικότερη την ίδια τη διαδρομή που θα εξελισσόταν στη θαλάσσια περιοχή μεταξύ Αιτωλοακαρνανίας, Κεφαλονιάς και Λευκάδας. Η σχετικά "κλειστή" αυτή περιοχή παρέχει αρκετή ασφάλεια για κωπηλατική διάσχιση, αλλά και μεγάλο αριθμό ενδιάμεσων προορισμών. Σχεδόν άγνωστα Μικρονήσια που στο χάρτη φαίνονται σα μικρές κουκίδες, αλλά και διάσημα "Μεγαλονήσια" που είναι αδύνατον να αγνοήσει κανείς, όχι μόνο γιατί και αυτά με τη σειρά τους έχουν αμέτρητες κρυφές πτυχές, αλλά και γιατί είναι απαραίτητοι σταθμοί ανεφοδιασμού που, ευτυχώς, δεν υπάρχουν στα Μικρονήσια. Κωπηλατικά θα έπρεπε να καλυφθεί σχεδόν το σύνολο της διαδρομής, για τον απλούστατο λόγο ότι η ομορφιά караδοκεί οπουδήποτε, και ο μοναδικός τρόπος για να την ανακαλύψουμε και να μπορέσουμε να την

αποτυπώσουμε, ήταν να περάσουν οι ακτές από τα μάτια μας σε ρυθμό slow motion, δηλαδή με την ταχύτητα των καγιάκ. Κωπηλατικά θα καλύπτονταν και οι σχετικά μεγάλες αποστάσεις στην ανοιχτή θάλασσα, παράμετρος που θα βοηθούσε περισσότερο στην "τηλεοπτική" δημοσιότητα του θέματος, αλλά είχε επίσης θεθεί και σαν όρος από τους ίδιους τους κωπηλάτες που ήθελαν να ζήσουν την εμπειρία στο έπακρο. Ακόμα καταλήξαμε στον αριθμό των ατόμων που θα συμμετείχαν, στο ρόλο του καθενός αλλά και στον εξοπλισμό που θα έπρεπε να έχουμε μαζί μας.

Πέμπτη 21 Ιουνίου

ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ, στο πορθμείο του Ρίο, τρία ταχύπλοα φουσκωτά περίμεναν υπομονετικά τη σειρά τους να φορτωθούν στα πρόσφατα ανακαινισμένα ferry boats, για να

περάσουν στο Αντίρριο, όπου και είχε συμφωνηθεί να είναι το σημείο συνάντησης των μελών της αποστολής. Ο Γιώργος και ο Μπάμπης, που είχαν ταξιδέψει με λεωφορείο από τα Ιωάννινα, ήταν ήδη εκεί. Λίγο αργότερα έφτασαν δύο ακόμα οχήματα, που μετέφεραν τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας, τον υπέρβαρο εξοπλισμό και, το κυριότερο, τρία πανέμορφα καγιάκ θαλάσσης. Τρία, γιατί στο μεταξύ στην ομάδα των κωπηλατών είχε προστεθεί η Αλεξάνδρα, πρώην πρωταθλήτρια στο καγιάκ ποταμού, από τις ελάχιστες γυναίκες που θα μπορούσαν να κωπηλατήσουν σε εξαντλητικούς ρυθμούς, για συνεχόμενες ημέρες και κάτω από συνθήκες αφόρητης ζέσης.

Το θαλάσσιο καγιάκ ουσιαστικά αποτελεί το αντίστοιχο της ορεινής πεζοπορίας.

Έχεις τη δυνατότητα να δεις μέρη που μόνο έτσι είναι δυνατόν να προσεγγίσεις, κινείσαι με μικρή ταχύτητα έχοντας χρόνο να παρατηρήεις,

Μοναχικές φιγούρες στο ανοιχτό πέλαγος, οι αδερφοί Πολιτάκη κωπηλατούσαν για ώρες, χωρίς ούτε στιγμή να χάσουν το κέφι και τον ενθουσιασμό τους.

κάνεις όσες, σχεδόν, στάσεις θέλεις, ενώ φυσικά μετακινείσαι χάρη και μόνο στους μύες και τα πνευμόνια σου. Τα σύγχρονα σκάφη σε τίποτα δε θυμίζουν τους προγόνους τους, τα γνωστά "κανό" που κάποια εποχή είχαν γεμίσει οι πολυσύχναστες παραλίες. Η αισθητική τους, αλλά κυρίως η λειτουργικότητα και η υδροδυναμική τους έχουν κάνει τεράστια άλματα προόδου. Σε πρακτική βάση, αυτό που εισπράττει ο "κωπηλάτης" είναι μεγαλύτερη ταχύτητα και βραδύτερη εξάντληση και μάλιστα με αίσθηση ευστάθειας και σχετικής άνεσης.

Στο μεταξύ, έχοντας μείνει δύο ώρες πίσω από τον αρχικό μας προγραμματισμό, κινηθήκαμε γρήγορα προς τις Δυτικές όχθες της Αιτωλο-ακαρνανίας. Ήταν ήδη περασμένες 10 το βράδυ, και συνεπώς δεν είχε νόημα να απολαμβάνουμε την εξωτική ομορφιά της ευρύτερης περιοχής της λιμνοθάλασσας του Μεσολογγίου.

Στάση κάναμε μόνο για φαγητό στον Αστακό, και γύρω στις 2:00, πρωί της Παρασκευής, φτάσαμε στο Μύτικα, απ' όπου θα γλιστρούσαν τα πλωτά μας σκάφη, και εμείς πάνω σε αυτά, για την εξερεύνηση των ομορφότερων, ίσως, ακτών της γης.

Δυτική πλευρά του Μεγανησίου. Κρυστάλλινα νερά και εντυπωσιακά κάθετα βράχια. Το θαλάσσιο καγιάκ είναι, χωρίς αμφιβολία, ο καλύτερος τρόπος να τα γνωρίσεις.

Κουρασμένοι, αλλά χαρούμενοι, κοιμηθήκαμε όπως όπως σε αμμουδερή παραλία.

Ωρα Καλή...

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΥΝΤΟΜΟ αλλά αναζωογονητικό ύπνο, γύρω στις 7:30 σηκωθήκαμε. Ο καιρός είναι θαυμάσιος, αν και εδώ και αρκετές ημέρες και μέχρι προχθές στην Δυτική Ελλάδα έβρεχε, ενώ στο Ιόνιο έπνεαν ισχυροί δυτικοί άνεμοι. Η αλλαγή αυτή του καιρού ήταν βέβαιο ότι θα κρατήσει αρκετές ημέρες. Η ηλιοφάνεια, οι υψηλές θερμοκρασίες και η, σχεδόν, άπνοια ήταν βέβαιο ότι θα μας συντρόφευαν στις μέρες που θα ακολουθούσαν. Το Ιόνιο, εκτός από μαγευτικές ακτές, έχει και "μπέσα"... Αναζητώντας ένα καλό πρωινό γεύμα,

καταλήξαμε να στριμωχτούμε δώδεκα άνθρωποι σε ένα μικρό μαγαζάκι: Οι μισοί μέσα και οι άλλοι μισοί έξω. Οι "έξω" δεν χωρούσαν μέσα αλλά και οι "μέσα" δεν μπορούσαν να κάτσουν έξω, γιατί απλά...έκλινε ο δρόμος. Το χωροταξικό πρόβλημα έγινε ακόμα εντονότερο λίγο αργότερα, όταν ήρθε η ώρα της τακτοποίησης του εξοπλισμού στους "σπαρτιάτικους" αποθηκευτικούς χώρους των φουσκωτών. Ο ήλιος ήταν καυτός πάνω από τα κεφάλια μας, όταν όλα ήταν έτοιμα για την αναχώρηση. Οι καγιάκερς ξεκίνησαν πρώτοι, και μέχρι να βγουν από τον τσιμεντένιο λιμενοβραχίονα, τα ταχύπλοα φουσκωτά ήταν δίπλα τους. Ένα από αυτά θα ήταν ο φύλακας άγγελός τους για όλη τη διάρκεια της αποστολής, με βασικό καθήκον την προστασία τους από τυχόν βιαστικούς και απρόσεκτους караβοκύρηδες. Στο δεύτερο φουσκωτό ταξίδευαν οι φωτογράφοι και ο κάμεραμαν της αποστολής, ενώ το τρίτο σκάφος είχε αμιγώς καθήκοντα υποστήριξης, που ξεκινούσαν από την προμήθεια τροφίμων και, κυρίως, πάγου, μέχρι τον εντοπισμό του

σημείου διανυκτέρευσης.

Σε λιγότερο από μισή ώρα οι καγιάκερς προ-σέγγιζαν τη βόρεια πλευρά του **Κάλαμου**, καλύπτοντας απόσταση ενάμιση μιλίου από τις Ακαρνανικές ακτές, παρά τα τρία μπωφοράκια που φύσαγαν κόντρα. Ένα πυκνόφυτο νησάκι γεμάτο πευκοδάση που φτάνουν μέχρι την άμμο σε υπέροχες ερημικές παραλίες. Δεν ασχοληθήκαμε πολύ μαζί του, θα το συναντούσαμε άλλωστε και στην επιστροφή.

Κατευθυνθήκαμε νοτιοδυτικά, για να κάνουμε τον κύκλο του **Μεγανησίου**. Αρκετά μεγάλο για Μικρονήσι, όπως συγκριτικά με τα υπόλοιπα υποδηλώνει το όνομά του, το Μεγανήσι έχει το σχήμα της Κέρκυρας, αλλά σε μεγάλη σμίκρυνση.

Φανταστείτε την Κέρκυρα σε τέτοια αναλογία ώστε το φάρδος του μεγάλου "μακρόστενου" τμήματος κάτω από το πεπλατυσμένο "κεφάλι" της να μην ξεπερνάει τα πεντακόσια μέτρα. Και με ακτές γεμάτες μικρές, μεσαίες και μεγάλες

σπηλιές, κάθετα σχιστολιθικά βράχια και μικρές αμμουδερές παραλίες.

Κάποια στιγμή ένα μεγάλο άνοιγμα φάνηκε στην απόκρημνη ακτή στα δεξιά μας.

Πρώτα οι καγιάκερς και μετά τα φουσκωτά, όλοι χωρέσαμε μέσα στη σπηλιά που κρυβόταν πίσω από το άνοιγμα, που κατά τη διάρκεια του Δεύτερου Παγκόσμιου Πόλεμου ήταν το "κρησφύγετο" του υποβρυχίου "Παπα-νικολής". Οι σεισμοί που μεσολάβησαν από τότε έστειλαν αρκετούς βράχους στην βυθό της εισόδου, κάνοντας πλέον αδύνατη την προ-σέγγιση με υποβρύχιο. Συγχρόνως όμως τα βράχια που έπεσαν από ψηλά αύξησαν το ύψος και το φάρδος του υπερθαλάσσιου ανοίγματος, αφήνοντας περιθώριο στο μεγάλο τουριστικό σκαρί να μπει και να βγει στον "προθάλαμο" της σπηλιάς. Περιθώριο "σαν το κλειδί στην κλειδαριά" βέβαια. Η δεξιότητα του καπετάνιου θα μπορούσε να θεωρηθεί και ως ζωντανή απόδειξη ναυτικής μετεμψύχωσης, σκέψη που πιθανώς πέρασε και από το μυαλό των εκατό και πλέον επιβατών-πελατών του.

Λίγο αργότερα, το φουσκωτό υποστήριξης μας

Πρωινή κωπηλασία με φόντο την ζουγκλοειδή βλάστηση του Σκορπιού.

ενημέρωσε από το VHF ότι είχε εντοπιστεί παραλία κατάλληλη για διανυκτέρευση. Το βράδυ ήταν γλυκό και πριν καλά καλά προλάβουμε να μιλήσουμε για την αυριανή μέρα, μας πήρε ο ύπνος με τα αντίσκηνά μας ολάνοιχτα. Εκτός των, υπέροχων, άλλων, δεν υπήρχαν ούτε κουνούπια!

από την άριστη κατάσταση των εγκαταστάσεων λιμενισμού, καμία άλλη ένδειξη ανθρωπίνης δραστηριότητας δεν ήταν ορατή. Εκεί, έχοντας αγκυροβολήσει σε απόσταση 100 περίπου μέτρων από τον εξωτικό ορμίσκο, δύο σιλουέτες διέγραψαν κυκλική τροχιά πάνω από την επιφάνεια του νερού. "Δελφίνια!"

Η Αλεξάνδρα κωπηλατεί στην δυτική πλευρά της Λευκάδας, με φόντο τοπίο που θαρρείς ότι κάποιιοί γίγαντες μόλις πριν λίγο τέλειωσαν μια παρτίδα "πετροπόλεμου".

Πρωινό ξύπνημα στη Λευκάδα

Ανατολικά της Λευκάδας

ΞΥΠΝΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΡΩΙ, οι ακτίνες του ήλιου έλουζαν με λαμπερό φως ένα μικρό νησάκι, με απίστευτα πλούσια βλάστηση και απίστευτα λαμπερό παρελθόν. Ο περίφημος **Σκορπιός**, το ησυχαστήριο του Αριστοτέλη Ωνάση, και σημείο συνάντησης του διεθνούς jet set στη δεκαετία του '60, ήταν μπροστά μας. Εκτός

φωνάξαμε, και οι κάμερες πήραν θέσεις. Οι δύο σιλουέτες εμφανίστηκαν ακόμα μια φορά, λίγο μακρύτερα, και αυτό ήταν όλο. Σαρώναμε με τα μάτια μας μήπως και διακρίνουμε κάποια κίνηση, αλλά μάταια. Δεν πειράζει. Δικαίωμά τους είναι να εμφανίζονται όπου και όσο θέ-λουν, να αγνοούν τη φωτογένειά τους και να αδιαφορούν για τις καλές προθέσεις μας. Συνεχίσαμε βόρεια, και ύστερα από μία

Κωπηλατώντας σε όνειρο...
Φυσικοί "διάδρομοι" ανάμεσα σε τεράστια βράχια
στην Δυτική ακτή της Λευκάδας.

περίπου ώρα μπήκαμε στην στενή λωρίδα θάλασσας, που χωρίζει τη Λευκάδα από το δυτικότερο άκρο της Στερεάς Ελλάδας.

Κάπου εκεί, λίγο πριν από τον οριοθετημένο δίαυλο, αναγκαστήκαμε να σύρουμε τα καγιάκ, προκειμένου να μην ενοχλούμε τη διέλευση των άλλων σκαφών από το στενό πέρασμα. Λίγο αργότερα περπατούσαμε στο λιμάνι της

Ελλάδα, στήσαμε τις σκηνές νωρίς το απόγευμα, έχοντας το φάρο από πάνω μας να μας κλείνει συνεχώς το μάτι.

Μια απέραντη πισίνα

Η ΚΥΡΙΑΚΗ, ήταν η μεγάλη ημέρα της αποστολής. Τριάντα περίπου μίλια έπρεπε να

Φισκάρδο: Άριστη αναλογία παραδοσιακού και κοσμοπολίτικου, το γραφικό λιμανάκι σε κερδίζει από την πρώτη κιόλας ματιά.

Ακρωτήριο Δουκάτο, το νοτιότερο σημείο της Λευκάδας

Λευκάδας, ανάμεσα στο πλήθος, τα κλασικά τουριστικά μαγαζάκια και τα φαστφουντάδικα. Μετά από αυτή τη σύντομη κοσμοπολίτικη παρένθεση, και αφού είδαμε τι πρέπει να αποφεύγουμε στις διακοπές μας, συνεχίσαμε όλοι μαζί για το χώρο όπου θα στήναμε το νυχτερινό μας camp. Κάτι λιγότερο από μισό μίλι βορειότερα, στη νότια πλευρά μιας στενής λωρίδας γης που "φλερτάρει" την Ηπειρωτική

καλύψουν οι κωπηλάτες μας, και μάλιστα σε θερμοκρασία που λίγο μετά το μεσημέρι ξεπέρασε τους 35 βαθμούς. Από την άλλη όμως, τα μίλια αυτά αφορούσαν στη δυτική πλευρά της Λευκάδας, που λίγο πολύ άνετα χαρακτηρίζεται ως η αθέατη πλευρά του παραδείσου. Εκτεταμένες αμμουδερές παραλίες στη βάση κάθετων βράχινων πύργων, τεράστιοι ογκόλιθοι διάσπαρτοι στα παράλια

και, πάνω από όλα, ένα εξωτικό τουρκουάζ χρώμα απλωμένο σε όλη την παράκτια ζώνη, τοπίο ιδανικό για να νιώσει ο καγιάκερ λαθρεπιβάτης σε καρτποστάλ. Στάση κάναμε μόνο στην παραλία των Εκρεμνών, όπου και προμηθευτήκαμε παγωμένο νερό στην τιμή των 250 δρχ. το μικρό πλαστικό μπουκαλάκι. Δεδομένου ότι για να φτάσει το νερό παγωμένο, μεταφέρεται με τα χέρια μέσα σε μεγάλα ψυγεία, σε σκάλες που στήθηκαν εκεί που μέχρι πρότινος πατούσαν μόνο γλάροι...και πάλι φτηνά το πήραμε! Στο σημείο αυτό η Αλεξάνδρα, εξαντλημένη από την προσπάθεια και από την αφόρητη ζέστη, επιβιβάστηκε στο φουσκωτό συνοδείας, για να διατηρήσει δυνάμεις για τις ημέρες που θα ακολουθούσαν. Συνεχίσαμε νοτιότερα προς το απόκρημνο ακρωτήριο Δουκάτο, και καταλήξαμε στον κόλπο της Βασιλικής στα νότια της Λευκάδας. Σερφότοπος ξακουστός ανά τον κόσμο, εμείς τον πετύχαμε σε μπουνάτσα. Εκεί αποφασίσαμε να δωρίσουμε στους εαυτούς μας την ευχαρίστηση ενός μπάνιου σε γλυκό ζεστό νερό, και ένα καλό σερβιρισμένο δείπνο.

Ημέρα χωρίς μικρονήσια...

ΝΟΤΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ, σκάρτα δέκα μίλια, βρίσκεται το Φισκάρδο, στο βορειότερο άκρο της Κεφαλονιάς. Αυτό ήταν και το μοναδικό σημείο που θα προσεγγίζαμε το μεγαλύτερο από τα Επτάνησα. Δυόμιση ώρες συνεχόμενης κωπηλασίας, με προσεκτική επίβλεψη, καθώς από το συγκεκριμένο στενό περνούν όλα τα μεγάλα πλοία, και μάλιστα με ταχύτητες που φτάνουν και τα 30 μίλια.

Πολύ γραφικό το Φισκάρδο και με έντονη προσωπικότητα. Δίνει μια αίσθηση χαλάρωσης και γαλήνης, παρά το γεγονός ότι ξεχειλίζει από επισκέπτες. Στο Φισκάρδο ξεκουραστήκαμε, ανεφοδιαστήκαμε νερό και τρόφιμα και συνεχίσαμε ανατολικά προς Ιθάκη. Πέμπτο σε μέγεθος Ιόνιο νησί, πολυτραγουδισμένο και

"Στους Θιακούς ναυτικούς που αγκάλιασε για πάντα το κύμα".

Μνημείο εξαιρετικής λιτότητας που, χωρίς να ξέρεις πώς, σε αναγκάζει να σταθείς με σεβασμό μπροστά του.

Πρόσω ολοταχώς προς το Βαθύ (Ιθάκη)

σύμβολο των απανταχού ταξιδευτών, η Ιθάκη μας μάγεψε με την πρώτη ματιά. Δεν ήταν μόνο η αίσθηση ενός πυκνόφυτου νησιού, αλλά και ο εκπληκτικός αρχαιολογικός θησαυρός που κρύβεται στο εσωτερικό του. Ο Γιώργος, τελειόφοιτος Αρχαιολογίας, μας είχε ήδη βομβαρδίσει με πληροφορίες σχετικές με τα μοναδικά αρχαιολογικά ευρήματα. Η εκ των προτέρων πληροφόρηση επηρεάζει σημαντικά τον τρόπο που βλέπεις κάτι. Βλέποντας την Ιθάκη, νιώθαμε κάτι περισσότερο από τη δύναμη της εικόνας. Νιώθαμε την επίδραση του μυστηρίου που πάντα αναβλύζει σε ένα τόπο που κάποτε γέννησε πολιτισμούς. Την Ιθάκη την "κυκλώσαμε" από την βόρεια πλευρά και κινηθήκαμε νότια, προς τον κόλπο του Μώλου. Στα δεξιά μας μικρές κατάφυτες παραλίες μας προσκαλούσαν να διανυκτερεύσουμε σε αυτές. Εμείς τις αγνοούσαμε, μέχρι που φτάσαμε στο Βαθύ, το μεγαλύτερο λιμάνι του νησιού. Δεν μείναμε πολύ, ο ήλιος

έδυε γρήγορα ακριβώς πίσω από την ορεινή ραχοκοκαλιά της Ιθάκης. Θυμηθήκαμε μία από τις παραλίες-σειρήνες που συναντήσαμε ενώ ερχόμασταν και αποφασίσαμε να διανυκτερεύσουμε σε αυτήν. Η νύχτα ήταν θαυμάσια.

Castaway

ΤΟ ΠΡΩΪΝΟ ΑΚΟΜΗ ΠΙΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟ. Ο ήλιος ανέτειλε μπροστά στην είσοδο των αντίσκηνων, λίγο πριν τις έξι, ενώ οι φωτογράφοι είχαν ήδη σηκωθεί αρκετή ώρα πριν. Οι καγιάκερς, εξαντλημένοι από την προσπάθεια των προηγούμενων ημερών, άφησαν αυτή τη φορά τα σκάφη τους να φωτογραφίζονται μόνα τους. Όχι όμως για πολύ. Γύρω στις 10 ξεκινήσαμε για την **Άτοκο**, μια ερημονησίδα έξι μίλια βορειοανατολικά της Ιθάκης. Στις δύο περίπου ώρες κωπηλασίας, δύο φορές οι καγιάκερς χρειάστηκε να αλλάξουν πορεία, προκειμένου να αποφύγουν μια άνοιξη

συνάντηση με μεγάλα πλοία. Η Άτοκος ωστόσο περίμενε υπομονετικά να μας δείξει τις ομορφιές της, δηλαδή τις απρόσιτες βαθυγλάζες μικρές πεντακάθαρές παραλίες της, που είναι τόσες πολλές, ώστε σε κάθε παρά που την επισκέπτεται να αντιστοιχεί τουλάχιστον μία! Εντοπίσαμε με ευκολία την παραλία που

σαμε βουτώντας και κολυμπώντας στα διάφανα νερά της ιδιωτικής μας παραλίας. Και για καρχαρίες, δηλητηριώδη ψάρια και λοιπούς παράκτιους επισκέπτες των γνωστών καθιερωμένων τροπικών νησιών...ούτε σκέψη. Και το νερό δροσερό! Κακώς ο Τομ Χάνκς διάλεξε εκεί που διάλεξε

Άτοκος: Ιδανικό νησί για το ναυαγό που σέβεται τον εαυτό του.

αντιστοιχούσε στην δική μας ομάδα. Εκπληκτικά νερά και απίστευτη αίσθηση απομόνωσης.

Ο Λευκαδίτης ογδοντάχρονος ψαράς που περίμενε να περάσει η ώρα μέχρι να σηκώσει το παραγάδι του, ήταν η καλύτερη παρέα που θα μπορούσαμε να βρούμε.

Γύρω στις 5 το απόγευμα, η ψαρόβάρκα απομακρύνθηκε αφήνοντας πίσω τα διακριτικά της απόνερα να δημιουργούν τη μοναδική ρυτίδα στη λεία σαν καθρέφτη θάλασσα. Αν και βάσει του αρχικού προγράμματος θα έπρεπε να συνεχίσουμε, προτιμήσαμε να στήσουμε τα αντίσκηνα στην κινηματογραφική αυτή παραλία. Αρκετές ώρες μέχρι να νυχτώσει τις περά-

 Θαυμασμός και δέος, εξερευνώντας βαθιά στηλιτιά πρώην καταφύγιο φώκιας, στην Καστό.

να ναυαγήσει. Η Άτοκος είναι το ιδανικό νησί για κάθε ναυαγό που σέβεται τον εαυτό του...

Έρημη “βίλα”

ΡΟΤΑ ΒΟΡΕΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΗ, για ένα ακόμα μικρό Μικρονησί, την **Καστό**. Μια μακρόστενη γλώσσα, έκτασης όχι μεγαλύτερης από έξι τετραγωνικά χιλιόμετρα. Δυόμισυ ώρες κωπηλασία, μέχρι να φτάσουμε στο ομώνυμο γραφικό λιμανάκι. Τουρίστες ελάχιστοι, μόνο ένα

Καστός. Αμέτρητες χρωματικές αποχρώσεις σε μερικές εκατοντάδες τετραγωνικά μέτρα.

γκρουπ με Ελβετούς που έκαναν με ιστιοπλοικά το γύρο του Ιονίου. Ψαράδες πολλοί, η αλιεία είναι η βασική απασχόληση των κατοίκων του νησιού. Εμείς, πριν καταλήξουμε στο λιμανάκι, ξεμακρύναμε λίγο βορειότερα, για να "εξερευνήσουμε" μια θαλάσσια σπηλιά, που μέχρι πρότινος ήταν καταφύγιο φώκιας. Η σπηλιά είχε βάθος κάτι παραπάνω από τριάντα μέτρα, αρκετά ευρύχωρη στην είσοδο, χαμήλωνε όμως και στένευε ασφυκτικά μετά τα δέκα πρώτα μέτρα. Οι καγιάρκες μπήκαν ένας ένας και βγήκαν με την "όπισθεν", καθώς χώρος για αναστροφή δεν υπήρχε. Αντίθετα, υπήρχαν αρκετές νυχτερίδες και μια μικρή σκοτεινή αμμουδερή παραλία στην κατάληξη της σπηλιάς. Είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς γιατί η φώκια που μέχρι πριν από δύο χρόνια ζούσε εκεί, αποφάσισε να εγκαταλείψει αυτό το φαινομενικά ιδανικό καταφύγιο. "Απόνερα!" μας φώναξαν με ανησυχία όσο είχαν μείνει έξω από τη σπηλιά. Με τη σκέψη

ότι αυτή είναι μια πιθανή απάντηση στο μυστήριο της εγκαταλειμμένης φωλιάς, βγήκαμε γρήγορα έξω πριν τα απόνερα μειώσουν δραματικά και απότομα το ζωτικό μας χώρο. Τα απόνερα ήταν από ένα μεγάλο motor cruiser, του οποίου ο καπετάνιος προφανώς είχε την εντολή να πάει κάπου γρήγορα. Και επειδή το Ιόνιο είναι υπέροχο, όλο και περισσότερα motor cruisers θα έρχονται, όλο και μεγαλύτερα και ταχύτερα εμπορικά θα περνάνε, όλο και δυσκολότερα οι φώκιες, και όχι μόνο οι φώκιες, θα βρίσκουν καταφύγιο κατάλληλο γι' αυτές και τα μικρά τους... Επιστρέψαμε στο λιμανάκι της Καστού, όπου και διανυκτερεύσαμε δίπλα στις ψαρόβαρκες.

Το κουβάρι στο τέλος

ΕΥΠΝΗΣΑΜΕ ΑΡΚΕΤΑ ΑΡΓΑ σε σχέση με τις προηγούμενες ημέρες, μιας και σήμερα ήταν μέρα επιστροφής. Φορτώσαμε τον εξοπλισμό

μας για τελευταία φορά στα φουσκωτά και κινηθήκαμε βορειοανατολικά προς Μύτικα, απ' όπου είχαμε ξεκινήσει. Λίγο αργότερα η Καστός χάθηκε πίσω από τον αριστερό μας ώμο, και τη θέση της πήραν οι δυτικές ακτές του Κάλαμου, η αντίθετη δηλαδή πλευρά του νησιού απ' αυτήν που είδαμε την πρώτη ημέρα. Συνεχόμενες μικρές παραλίες, με απίθανα κρυστάλλινα νερά και πεύκα που φτάνουν μερικά μόλις μέτρα από το νερό, ενώ σπανιότατα έχει κύμα... Ιδανικό σημείο για κατασκήνωση, ίσως και γι' αυτό η κατασκήνωση απαγορεύεται αυστηρά στον Κάλαμο. Ίσως και γι' αυτό δεν είδαμε περισσότερες από μια δυό σκηνές ανά παραλία... Πολύ σύντομα βγήκαμε στην τελική ευθεία για το Μύτικα. Το φουσκωτό συνοδείας παρέμεινε μέχρι το τέλος δίπλα στα καγιάκ, ενώ τα υπόλοιπα έπιασαν νωρίτερα λιμάνι, για να κερδίσουμε λίγο χρόνο από το ταξίδι της επιστροφής. Γύρω στις 3 το μεσημέρι, όλα είχαν φορτωθεί. Γύρω στις 11, φτάσαμε σπίτι μας. Γύρω στις 12 όλοι κοιμάσταν. Λίγο αργότερα όλοι μας βλέπαμε όνειρα, που όλα τους είχαν όλες τις αποχρώσεις του μπλε...

Μ Π Λ Ε ;

ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΑ ΔΥΣΚΟΛΟ να περιγραφούν με λόγια τα χρώματα που συναντά κανείς στο Ιόνιο, ιδιαίτερα το χρώμα των νερών. Προσδιορισμοί του είδους "βαθυγάλαζο", "τουρκουάζ", "σκούρο μπλε", "τροπικό πράσινο" είναι εξαιρετικά ασαφείς και ελάχιστα αποδίδουν το απίστευτο χρωματολόγιο που ξετυλίγεται στις

ακτές του Ιονίου. Οι επαγγελματίες του χρώματος, όπως οι γραφίστες και οι τυπογράφοι, γνωρίζουν ότι στην πραγματικότητα υπάρχουν εκατομμύρια χρώματα, που το καθένα περιγράφεται από ένα και μοναδικό συνδυασμό τεσσάρων διαφορετικών αριθμών. Ακόμα και αν καθιερώναμε αυτή την "αριθμητική" προσέγγιση του χρώματος στις μεταξύ μας καθημερινές συζητήσεις, αν δηλαδή λειτουργούσαμε ως κομπιούτερ περισσότερο και λιγότερο ως άνθρωποι, και πάλι θα σηκώναμε τα χέρια ψηλά μπροστά στο χρωματικό πλούτο του Ιονίου...

Υποστηρικτές-ευχαριστίες

Τα καγιάκ *Rainbow* που χρησιμοποιήσαμε, μας τα παραχώρησε η επίσημη αντιπροσωπεία (**Ελληνική Ατλαντίδα**, τηλ. 031.417 015, Θεσσαλονίκη). Άριστη υδροδυναμική και φοβερή ευστάθεια. Τα υποβρύχια τηλεοπτικά πλάνα οφείλονται στην ψηφιακή βιντεοκάμερα *Sony PC5*, που μας παραχώρησε η **Sony Hellas**. Εξαιρετικά χρήσιμα και πρακτικά τα σακίδια *Eastpak*. Η αποστολή δεν θα είχε πραγματοποιηθεί χωρίς την υποστήριξη της **Amita Motion**.

Η αποστολή επίσης δεν θα είχε πραγματοποιηθεί χωρίς την ενθουσιώδη συμμετοχή των τριών καγιάκερς: Του **Γιώργου** και **Μπάμμη Πολιτάκη**, καθώς και της **Αλεξάνδρας Παναγιωταροπούλου**. Τέλος οι δύο φωτογράφοι, ο **Αντώνης Νικολόπουλος** και ο **Δημήτρης Χριστόπουλος**, πιθανώς να κουράστηκαν περισσότερο από όλους...

με την ευγενική χορηγία

CANOE-KAYAK HOUSE

Η **Ελληνική Ατλαντίδα** με την επιτυχημένη και δυναμική παρουσία της τα τελευταία πέντε χρόνια αποκλειστικά στο χώρο του canoe-kayak, προμηθεύοντας με εξοπλισμό Hotels, επαγγελματίες, water sports, camping's, αλλά και όλες τις εταιρίες εναλλακτικού τουρισμού συνεχίζει να στηρίζει για μια ακόμη φορά τις εκδηλώσεις αλλά και κάθε προσπάθεια των συνεργατών της.

Παράλληλα θέλοντας να τάρξει και πάλι τα νερά προχώρησε και στη δημιουργία της **Cannibals**. Ίσως το όνομα τρομάζει ή δημιουργεί παράξενα συναισθήματα αλλά δεν είναι τίποτε άλλο από ένας πολύπλευρος χώρος (kayak house) για πρώτη φορά στην Ελλάδα που σκοπό έχει όχι μόνο να καλύψει με εξοπλισμό και σκάφη αυτούς που θέλουν να ασχοληθούν με το canoe το kayak αλλά να δώσει την ευκαιρία σε όλους να γνωρίσουν, να ενημερωθούν, να δοκιμάσουν σκάφη, να αγοράσουν, να εκπαιδευτούν αλλά και να ζήσουν μοναδικές στιγμές μόνοι τους ή με παρέα.

Θέλουμε να πιστεύουμε ότι με την φιλική διάθεση και την εμπειρία μας θα σας απομακρύνουμε από το σύγχρονο αγχώδη τρόπο ζωής και θα φέρουμε περισσότερο κόσμο πιο κοντά στις φυσικές ομορφιές της χώρας μας.

Cannibals
coming soon ...

Θ. Σοφούλη 111 - Θεσσαλονίκη
ΤΗΛ. 031 417 015 Fax: 423 389
e-mail: kayak-house@spark.net.gr